

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 29/2010-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Juraja Horvátha a zo sudcov Sergeja Kohuta a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť A. S., B., Mgr. Z. H., B., a Ing. J. S., B., zastúpených advokátom JUDr. I. T., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 156/2000 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 156/2000 p o r u š i l základné právo A. S., Mgr. Z. H. a Ing. J. S., aby sa ich vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. A. S., Mgr. Z. H. a Ing. J. S. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie každému v sume po 3 500 € (slovom tritisícpäťsto eur), ktoré j e Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť im do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. A. S., Mgr. Z. H. a Ing. J. S. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 069,25 € (slovom tisícšesťdesiatdeväť eur a dvadsaťpäť centov), ktorú je Okresný súd Košice II p o v i n n ý vyplatiť na účet ich právneho zástupcu JUDr. I. T., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 29/2010-11 z 28. januára 2010 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. S., B. (ďalej aj „sťažovateľka v prvom rade“), Mgr. Z. H., B. (ďalej aj „sťažovateľka v druhom rade“), a Ing. J. S., B. (ďalej aj „sťažovateľ v treťom rade“ alebo spolu aj „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 156/2000 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplynulo, že «Návrh na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy bol podaný na vtedajšom Obvodnom súde Košice I dňa 19. 5. 1995 (teda pred viac ako štrnástimi rokmi), pričom mu pôvodne bola priradená spisová značka 30 C 866/95. Sťažovatelia boli navrhovateľmi (žalobcami), odporcami (žalovanými) boli Ing. V. K., Ing. R. K., Ing. J. K., pričom neskôr do konania vstúpil aj vedľajší účastník na strane žalovaného – J. B. Toto konanie bolo uznesením zo dňa 15. 7. 1999 ukončené voči Ing. J. K. a ostatná časť bola vylúčená na samostatné konanie pod sp. zn. 20C 156/2000 na Okresnom súde Košice II. Pod touto spisovou značkou prebieha konanie doteraz.

Žalobcovia sa žalobou domáhali určenia, že: kúpno-predajná zmluva, uzavretá medzi jej účastníkmi dňa 8. 12. 1992, registrovaná Štátnym notárstvom K. dňa 9. 12. 1992 pod č. R I 1758/92 je neplatná. (...)

V predmetných konaniach (30C 866/95, 20C 156/2000) sa s väčšími či menšími časovými odstupmi uskutočnilo niekoľko pojednávanií. Hoci porušovateľ(...) nakoniec na pojednávanií dňa 12. 5. 2009 vo veci meritórne rozhodol, urobil tak podľa názoru sťažovateľov skôr pod ťarchou veku súdneho spisu ako pod ťarchou preukázaných skutočností. Keďže konajúci súd návrh sťažovateľov po 14 rokoch zamietol, sťažovatelia po oboznámení sa s rozsudkom Okresného súdu Košice II, sp. zn. 20C 156/2000-122 zo dňa 12. 5. 2009, sú rozhodnutí podať proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote odvolanie na príslušný súd. Z uvedeného dôvodu nie je dané rozhodnutie stále právoplatné, čím nebol voči účastníkom konania odstránený stav právnej neistoty. (...)

Sťažovateľka, A. S., sa listom zo dňa 12. 5. 2009 obrátila na predsedu súdu so sťažnosťou na prieťahy v súdnom konaní. Ako nakoniec vysvitlo, na pojednávanií po podaní sťažnosti na prieťahy v konaní (ktoré sa konalo v rovnaký deň, t. j. 12. 5. 2009) konajúci súd prvý krát vo veci meritórne rozhodol. Zo strany sťažovateľky však s ohľadom na doterajší dlhoročný postup nebolo možné očakávať, že práve na danom pojednávanií súd rozhodne a aj z toho dôvodu podávala predmetnú sťažnosť. S ohľadom na skutočnosť, že v daný deň súd rozhodol, považoval predseda Okresného súdu Košice II podanú sťažnosť za neodôvodnenú. Stanovisko predsedu súdu, kde uvádza „... nie je teda zrejmé, k akým prieťahom má v konaní dochádzať, keď vo veci bolo rozhodnuté...“ s ohľadom na vek spisu (návrh bol podaný v roku 1995, po vylúčení časti veci na samostatné konanie sa v konaní pod novou spisovou značkou pokračuje od roku 2000) ponecháme na posúdenie Ústavnému súdu Slovenskej republiky, no máme za to, že prieťahy v danej veci sú viac ako evidentné a nič na tom nemení ani predmetné neprávoplatné súdne rozhodnutie, ktoré samo o sebe stav právnej neistoty neodstraňuje. (...)

Máme za to, že pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o návrhu sťažovateľky o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Máme za to, že predmetná vec nebola fakticky ani právne tak náročná, aby sa s ňou museli súdy zaoberať 14 rokov, kým prvý krát dospeli k meritórnemu rozhodnutiu, ktoré však, podľa názoru sťažovateľov, nie je správne, spravodlivé ani zákonné a preto proti

nemu podali odvolanie. Podľa názoru sťažovateľov ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom, ktoré ústavný súd štandardne zohľadňuje pri rozhodovaní, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Máme za to, že sťažovatelia svojim konaním nezapríčinili 14 ročné prieťahy v súdnom konaní.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktoré ústavný súd používa pri zisťovaní, či došlo k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru alebo nie, je postup samotného porušovateľa. Máme za to, že v danej veci porušovateľ nepostupoval v súlade s ustanovením § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. (...)

Postupom (či skôr nečinnosťou) porušovateľa počas celého konania, no predovšetkým v rokoch 1995 až 2006 pri uplatňovaní ústavných práv sťažovateľov zákonom predvídaným postupom bola sťažovateľom spôsobená značná právna neistota spočívajúca v nedôvere v dostatočné zabezpečenie demokratických inštitútov právneho štátu, ktorých garantom by mala byť práve súdna moc. Tá sa prejavuje v tom, že hoci sťažovatelia majú ústavou garantované právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, postupom konajúceho súdu im bolo toto ústavné právo de facto odňaté.

Keďže porušenie základných práv nemožno napraviť obnovením stavu pred ich porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie, ako aj zákaz ústavného súdu pokračovať v porušovaní základných práv nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, sťažovatelia požadujú, aby im Ústavný súd Slovenskej republiky priznal primerané finančné zadosťučinenie.

Výšku primeraného zadosťučinenia, ktorá by dokázala aspoň trochu zmierniť frustráciu sťažovateľov z postupu porušovateľa, ktorým sa podľa názoru sťažovateľa potláčajú princípy demokratického a právneho štátu, je ťažké stanoviť. Poukazujúc na závažnosť prípadu a spôsobu porušenia práv sťažovateľa, spočívajúceho predovšetkým v bezprecedentnom trvaní jednoduchého konania v dĺžke 14 rokov, pričom konanie stále nie

je právoplatne ukončené, požadujú sťažovatelia primerané finančné zadosťučinenie v sume 33.000,-EUR pre každého z nich. (...)».

Vzhľadom na uvedené relevantné skutočnosti sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľov, A. S., Mgr. Z. H. a Ing. J. S., na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice II v konaní pod sp. zn. 20C 156/2000 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 20C 156/2000 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľom, A. S., Mgr. Z. H. a Ing. J. S., priznáva primerané finančné zadosťučinenie, a to každému z nich v sume 33.000,-EUR (slovom: Tridsaťtritisíc euro), ktoré im je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažovateľom, A. S., Mgr. Z. H. a Ing. J. S., priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, ktoré je Okresný súd Košice II povinný vyplatiť na účet ich právneho zástupcu JUDr. I. T., advokáta, a to do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu. (...)“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom, listom sp. zn. 1SprV/74/2010 z 12. februára 2010 a právny zástupca sťažovateľov stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 8. marca 2010.

2.1 Predseda okresného súdu uviedol chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodal tieto relevantné skutočnosti:

«(...) S poukazom na § 53 ods. 1 Zákona o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov som toho názoru, že predmetná sťažnosť zo strany Mgr. Z. H. a Ing. J. S. nie je prípustná, nakoľko sťažovatelia nevyčerpali všetky prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich práv účinne poskytuje.

Z ustanovenia § 63 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. v platnom znení totiž vyplýva, že sťažnosti, ktoré môže podať účastník konania podľa § 62 ods. 1 citovaného zákona,

vybavuje predseda príslušného súdu, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Menovanými sťažovateľmi ale takáto sťažnosť podaná nebola.

K obsahu samotného spisu uvádzam:

Je pravdou, že konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 30C 866/95. Toto bolo ukončené uznesením o zastavení konania proti žalovanej v 3. rade a žaloba voči žalovaným v 1. a 2. rade bola vylúčená na samostatné konanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 14. 1. 2000.

Vo februári 2006 bol určený termín pojednávania na deň 24. 4. 2006. Na tomto pojednávaní právny zástupca žalobkyne v 1. rade uviedol, že žalovaný v 1. rade je pravdepodobne nebohý, avšak presnou informáciou o tejto skutočnosti nedisponujú. Na základe uvedeného žiadal konajúci sudca od príslušného miestneho úradu úmrtný list, ktorý bol súdu doručený dňa 25. 5. 2006.

Uznesením zo dňa 16. 10. 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 12. 12. 2006, bolo rozhodnuté o zmene petitu. V deň vydania uznesenia boli zároveň žalobcovia vyzvaní na zdôvodnenie svojho žalobného návrhu a označenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení.

Na uvedenú výzvu nereagovali žalobcovia (oznámili len súdu, aby sa obracal výlučne na ich právneho zástupcu), ani ich právny zástupca (výzvy im boli doručené v mesiacoch október až december 2006).

V septembri 2007 bolo určené pojednávanie na deň 13. 11. 2007. Tohto pojednávania sa nezúčastnil ani jeden žalobca ani žalovaný. Hoci uvedené pojednávanie sa malo konať o 9.30 hod., právny zástupca žalobcov (v súčasnosti sťažovateľov) poslal súdu faxové ospravedlnenie v uvedený deň o 16,35 hod. z dôvodu práceneschopnosti, ktorú žiadnym spôsobom nezdokladoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené bolo konanie uznesením zo dňa 13. 11. 2007 prerušené v súlade s ust. § 110 O. s. p.

Dňa 30. 1. 2008 podal právny zástupca žalobcov návrh na pokračovanie v danom konaní. Bezprostredne po tomto oznámení bol dňa 6. 2. 2008 určený termín pojednávania na deň 10. 6. 2008. Z dôvodu neúčasti žalovaného v 2. rade bolo pojednávanie odročené na 25. 11. 2008. Jediný, kto sa uvedeného pojednávania zúčastnil, bol právny zástupca žalobcov. Pojednávanie bolo odročené na neurčito za účelom rozhodnutia o zmene petitu žaloby.

V januári 2009 bolo určené pojednávanie na 10. 3. 2009, ktorého sa nezúčastnil ani jeden zo žalobcov, ktorí boli v uvedený deň podľa ich právneho zástupcu chorí (bez zdokladovania ich práceneschopnosti). Pojednávanie sa uskutočnilo a bolo odročené na 12. 5. 2009, kedy bolo vo veci rozhodnuté. Tohto pojednávania sa opäť nezúčastnili žalobcovia v 2. a 3. rade. (...)

Dňa(...) 18. 9. 2009 bol spis predložený na rozhodnutie odvolaciemu Krajskému súdu v Košiciach, na ktorom sa nachádza doposiaľ.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti som teda toho názoru, že sťažnosť zo strany sťažovateľov v 2. a 3. rade nie je prípustná, keďže nepodali sťažnosť štátnej správe tunajšieho súdu.

Pokiaľ ide o žalobkyňu v 1. rade, len ťažko možno uveriť tvrdeniu, že sťažnosť adresovaná Krajskému súdu v Košiciach, ktorá bola podaná na pošte Košice 2 dňa 12. 5. 2009, bola odoslaná pred uvedeným pojednávaním, ktoré sa konalo dňa 12. 5. 2009 o 9.00 hod. Bolo by logické vyčkať na „výsledok“ tohto pojednávania a až v prípade, že by bolo bezdôvodne odročené, takúto sťažnosť podať.

Keďže ústavnému súdu podaná sťažnosť sa týka v značnej miere spôsobu rozhodnutia (nesúhlas so zamietnutím žaloby), je skôr pravdepodobné, že sťažnosť na prietahy v danom konaní bola podaná žalobkyňou v 1. rade po ukončení pojednávania a rozhodnutí veci v jej neprospech.

K obsahu samotného spisu považujem za potrebné uviesť, že je síce pravdou, že súd v danej veci v období rokov 2000 až 2005 nekonal, od februára 2006 však konal priebežne, pričom to boli práve sťažovatelia, ktorí neboli žiadnym spôsobom súčinnosťní. Keďže celé roky trvajúceho súdneho sporu žili v právnej neistote, bol predpoklad, že po doručení výzvy v októbri 2006, na túto budú bezodkladne reagovať a preukážu relevantným spôsobom žalobou uplatnený nárok. Žalobkyňa v 1. rade však ostala úplne nečinnou a žalobcovia v 2. a 3. rade odkázali súd na svojho právneho zástupcu, pričom žalobkyňa v 2. rade poukázala na svoju nedostatočnú kompetentnosť v danej veci.

Ani následne žalobcovia neprejavili veľký záujem o ukončenie daného sporu, keď sa nezúčastňovali vytýčených pojednávanií; žalobcovia v 2. a 3. rade sa dokonca nezúčastnili ani jediného. Súd dokonca využil zákonnú možnosť a z dôvodu neúčasti na pojednávaní konanie prerušil.

Je preto až zarážajúce, že sťažovatelia pociťujú frustráciu z postupu súdu, ale svoje správanie vo vzťahu k danému konaniu považujú za adekvátne.

Je skutočne nepochopiteľné, že sťažovatelia počas obdobia nečinnosti súdu sa nedožadovali nápravy u štátnej správy súdu, ale žalobkyňa v 1. rade tak urobila až presne v deň vyhlásenia rozsudku, pričom jej muselo byť zrejmé, že v danom období v konaní k žiadnym priesťahom nedochádza.

Do pozornosti ústavnému súdu dávam i tú skutočnosť, že žalobcovia v 2. a 3. rade sa proti rozsudku zo dňa 12. 5. 2009 neodvolali, z čoho plynie jednoznačný záver, že tento akceptovali a s výsledkom rozhodnutia prvostupňového súdu súhlasia. Za tejto situácie je u týchto dvoch sťažovateľov stav právnej neistoty odstránený.

Pri rozhodnutí ústavného súdu navrhujem zohľadniť i mnou uvádzané skutočnosti týkajúce sa predovšetkým správania samotných sťažovateľov, ktoré v ústavnému súdu adresovanej sťažnosti zrejme opomenuli uviesť. Vzhľadom na úplnú pasivitu žalobcov v 2. a 3. rade (nepodanie sťažnosti štátnej správe súdu, nereagovanie na výzvu, ktorou by preukázali oprávnenosť svojho nároku, neúčast' ani na jedinom z vytyčených pojednávaní, nepodanie odvolania proti rozsudku), navrhujem nepriznať ani jednému z nich žiadne finančné zadostučinenie.

Zároveň Vám oznamujem, že netrvám na tom, aby ústavný súd konal o veci samej na ústnom pojednávaní a súhlasím s upustením od neho. (...)»

2.2 Právny zástupca sťažovateľov v reakcii na uvedené vyjadrenie predsedu okresného súdu zaujal toto stanovisko:

«(...) 1. Nestotožňujeme sa so záverom porušovateľa, že sťažovatelia v 2. a 3. rade nevyčerpali všetky prostriedky, ktoré im zákon na ochranu ich práv účinne poskytuje. Sťažovatelia boli žalobcami v jednom konaní, pričom výrok rozhodnutia v danom konaní sa vždy týka ich práv spoločne a nerozdielne. Podanie sťažnosti predsedovi súdu sťažovateľmi v 2. a 3. rade by na konaní súdu (porušovateľa) nič nezmenilo, tak ako nič nezmenila ani sťažnosť sťažovateľky v 1. rade. Ba čo viac, sťažovateľka v 1. rade je obviňovaná z účelovosti podania sťažnosti. Máme za to, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 53 ods. 2 zákona NR SR č. 38/1993 Z. z. o organizácii

Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov(...)

2. *Vo svojom vyjadrení porušovateľ de facto uznal, že od podania žaloby až do roku 2006 sa vo veci samej v podstate nekonalo. Vylúčenie veci na samostatné konanie po smrti žalovanej v 3. rade možno hodnotiť iba ako alibizmus súdu ako sa účelovo zbaviť 5 rokov starej veci a „premaľovať“ ju na vec novú, na vec, ktorá sa akoby začala iba v roku 2000. Porušovateľ sa snaží zľahčovať svoju nečinnosť v rokoch 2000 až 2006(...) a poukazuje na to, že sťažovatelia, ktorí boli právne zastúpení, sa pojednávani nezúčastňovali.*

3. *Porušovateľ účelovo argumentuje práceneschopnosťou právneho zástupcu žalobcov, ktorý sa dňa 13. 11. 2007 zo zdravotných dôvodov nemohol zúčastniť pojednávania. Súd v danom čase akceptoval dôvody ospravedlnenia právneho zástupcu a nepožadoval za potrebné preukázať túto práceneschopnosť. Právny zástupca dáva do pozornosti ústavného súdu, že, pokiaľ je táto skutočnosť natoľko závažná a dôležitá pre rozhodnutie, na výzvu zdokladuje svoju práceneschopnosť z daného obdobia. Čo sa týka práceneschopnosti žalobcov na pojednávani dňa 10. 03. 2009, porušovateľ takisto nežiadal preukázať ich práceneschopnosť, pričom poukazujeme na tú skutočnosť, že sťažovatelia boli zastúpení a vo veci sa mohlo konať aj bez ich prítomnosti.*

4. *Máme za to, že posudzovanie dôvodov podania ústavnej sťažnosti porušovateľovi neprináleží. Sťažovatelia mali právo podať vo veci opravný prostriedok a tak aj urobili. Práve naopak, ak by porušovateľ riadne a bez zbytočných prieťahov vo veci konal, mohla byť právna vec žalobcov právoplatne skončená už dávno, napr. aj v roku 2000 a nebol by nastal právny stav, že prvé meritórne rozhodnutie vo veci samej bolo vynesené po 14 rokoch. Tento samotný fakt preukazuje priam neveriteľné prieťahy v súdnom konaní.*

5. *Zo stabilnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že stav právnej neistoty je odstránený až právoplatnosťou rozhodnutia vo veci samej. Tento stav právnej neistoty nebol doteraz vo vzťahu k žiadnej účastníkovi konania odstránený a preto nemožno akceptovať názor porušovateľa, že nepodaním opravného prostriedku došlo u sťažovateľov v 2. a 3. rade k odstráneniu stavu právnej neistoty.*

6. *Postupom (či skôr nečinnosťou) porušovateľa počas celého konania, no predovšetkým v rokoch 1995 až 2006 pri uplatňovaní ústavných práv sťažovateľov zákonom predvídaným postupom bola sťažovateľom spôsobená značná právna neistota spočívajúca*

v nedôvere v dostatočné zabezpečenie demokratických inštitútov právneho štátu, ktorých garantom by mala byť práve súdna moc. Tá sa prejavuje v tom, že hoci sťažovatelia majú ústavou garantované právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, postupom konajúceho súdu im bolo toto ústavné právo de facto odňaté. Keďže porušenie základných práv nemožno napraviť obnovením stavu pred ich porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie, ako aj zákaz ústavného súdu pokračovať v porušovaní základných práv nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, sťažovatelia požadujú, aby im Ústavný súd Slovenskej republiky priznal primerané finančné zadosťučinenie. Výšku primeraného zadosťučinenia, ktorá by dokázala aspoň trochu zmierniť frustráciu sťažovateľov z postupu porušovateľa, ktorým sa podľa názoru sťažovateľa potláčajú princípy demokratického a právneho štátu, je ťažké stanoviť. Poukazujúc na závažnosť prípadu a spôsobu porušenia práv sťažovateľa, spočívajúceho predovšetkým v bezprecedentnom trvaní jednoduchého konania v dĺžke 14 rokov, pričom konanie stále nie je právoplatne ukončené, požadujú sťažovatelia primerané finančné zadosťučinenie v sume 33.000,- EUR pre každého z nich.

7. Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko v danej veci nedošlo k žiadnym zmenám, trváme na podanej sťažnosti v celom rozsahu a navrhujeme, aby ústavný súd(...) sťažovateľom(...) priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom vo výške 1.080,75 EUR (...)»

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu (ktorý bol doručený ústavnému súdu 8. novembra 2010) ústavný súd zistil tento priebeh a stav konania vedeného okresným

súdom pod sp. zn. 20 C 156/2000 (predtým na Obvodnom súde Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 866/95):

Dňa 19. mája 1995 podali vd. A. S. (sťažovateľka v prvom rade), mal. Z. S. (sťažovateľka v druhom rade) a mal. J. S. (sťažovateľ v treťom rade), všetci bytom B., na bývalom Obvodnom súde Košice I žalobný návrh „*na určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a vrátenie plnenia zo zrušenej zmluvy*“ proti Ing. V. K., K. (ďalej aj „odporca v prvom rade“), Ing. R. K., K. (ďalej aj „odporca v druhom rade“), a Ing. J. K., K. (ďalej aj „odporkyňa v treťom rade“, spolu aj „odporcovia“). Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 12 C 410/95.

Dňa 18. októbra 1995 nadobudlo právoplatnosť uznesenie Obvodného súdu Košice I, ktorým vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť.

Dňa 26. októbra 1995 bol spis doručený Obvodnému súde Košice II na ďalšie konanie a rozhodnutie. Vec bola zaevidovaná pod sp. zn. 30 C 866/95.

Dňa 3. novembra 1995 Obvodný súd Košice II požiadal Obvodný súd Košice I o zaslanie súvisiaceho spisu.

Dňa 10. novembra 1995 bolo Obvodnému súde Košice II oznámené, že žiadaný spis sa nachádza na odvolacom súde.

Dňa 29. februára 1996 Obvodný súd Košice II vyzval sťažovateľku v prvom rade na predloženie rovnopisu návrhu a ďalších dôkazov.

Dňa 9. apríla 1996 sťažovateľka v prvom rade písomne reagovala na uvedenú výzvu, pričom upravila aj petit žalobného návrhu.

Dňa 17. apríla 1996 sťažovateľka v prvom rade doručila súdu „*písomnú výpoveď*“, a to „*aj z dôvodu urýchlenia pojednávania*“.

Dňa 24. mája 1996 sťažovateľka v prvom rade doložila do spisu „*Ďalšie doklady k žalobe a žiadosť o predvedenie svedka*“.

Dňa 22. júla 1996 sťažovateľka v prvom rade zaslala Obvodnému súde Košice II svoj „*doplňok k písomnej výpovedi*“.

Dňa 14. decembra 1996 Obvodný súd Košice II ustanovil pre v tom čase maloletých sťažovateľov kolíznu opatrovníčku.

Dňa 20. augusta 1996 sťažovateľka v prvom rade navrhla vypočutie svedka.

Dňa 23. augusta 1996 Obvodný súd Košice II vyzval sťažovateľov, aby zaplatili súdny poplatok za podaný návrh.

Dňa 26. augusta 1996 sťažovatelia uhradili súdny poplatok v sume 500 Sk.

Dňa 1. októbra 1996 sťažovateľka v prvom rade podala odvolanie proti uzneseniu, ktorým boli sťažovatelia zviazaní uhradiť súdny poplatok nad sumu 500 Sk.

Dňa 30. októbra 1996 Obvodný súd Košice II vyzval odporcov, aby sa písomne vyjadrili k návrhu.

Dňa 26. novembra 1996 sťažovateľka v prvom rade svojím podaním požiadala „o zmenu súdu“ z dôvodu straty „dôvery voči uvedenému súdu“.

Dňa 29. novembra 1996 sa odporcovia vyjadrili k žalobnému návrhu.

Dňa 4. marca 1998 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 25. marec 1998.

Dňa 23. marca 1998 sťažovateľka zaujala písomné stanovisko k veci.

Dňa 24. marca 1998 sťažovateľka v prvom rade ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní „z finančných dôvodov“.

Dňa 25. marca 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito. Na pojednávaní bolo oznámené, že odporkyňa v treťom rade v roku 1997 zomrela.

Dňa 3. septembra 1998 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 21. september 1998.

Dňa 18. septembra 1998 sťažovateľka v prvom rade ospravedlnila svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní aj pre momentálnu „zlú finančnú situáciu“.

Dňa 21. septembra 1998 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito s tým, že sťažovateľka v prvom rade bude vyzvaná, aby predložila súdu opis žaloby na účely jej doručenia vedľajšiemu účastníkovi J. B., K. (ďalej len „vedľajší účastník“), ktorého súd pripustil do konania.

Dňa 28. mája 1999 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 16. jún 1999.

Dňa 16. júna 1999 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom súd uznesením č. k. 30 C 866/95-87 konanie proti odporkyňi v treťom rade zastavil a žalobu proti odporcovi v prvom rade a odporcovi v druhom rade spolu s vedľajším účastníkom vylúčil na samostatné konanie. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14. januára 2000.

Dňa 1. marca 2000 bola vylúčená vec na okresnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 20 C 156/00.

Dňa 14. decembra 2005 súd zisťoval pobyt sťažovateľov v Registri obyvateľov Slovenskej republiky (ďalej aj „register obyvateľov“).

Dňa 16. januára 2006 register obyvateľov reagoval na dožiadanie súdu.

Dňa 24. februára 2006 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 24. apríl 2006.

Dňa 24. apríla 2006 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito, najmä na účely získania informácií o údajnom úmrtí odporcu v prvom rade.

Dňa 5. mája 2006 súd požiadal M. č. K. (ďalej aj „m. č.“) o poskytnutie informácie o úmrtí odporcu v prvom rade.

Dňa 25. mája 2006 m. č. oznámila okresnému súdu, že odporca v prvom rade zomrel v januári 2002, pričom súdu zaslala aj úmrtný list.

Dňa 16. októbra 2006 súd uznesením č. k. 20 C 156/2000-20 pripustil zmenu petitu žalobného návrhu. Uvedeného dňa súd tiež vyzval sťažovateľov, aby „*zdôvodnili svoj žalobný návrh a predložili príp. označili dôkazy*“.

Dňa 28. novembra 2006 sťažovateľ v treťom rade oznámil súdu, že ho v danej veci právne zastupuje JUDr. M. H.

Dňa 15. decembra 2006 sťažovateľka v druhom rade oznámila súdu, že ju v danej veci právne zastupuje taktiež JUDr. M. H.

Dňa 22. decembra 2006 súd vyzval JUDr. M. H., aby oznámil, či v predmetnej veci zastupuje sťažovateľov v druhom a treťom rade.

Dňa 27. februára 2007 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 13. november 2007.

Dňa 18. októbra 2007 sťažovateľka v prvom rade splnomocnila advokáta JUDr. I. T., právnym zastupovaním v danej veci.

Dňa 13. novembra 2007 JUDr. M. H. ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní zo zdravotných dôvodov a pojednávanie navrhol odročiť.

Dňa 13. novembra 2007 bolo pojednávanie odročené na neurčito pre neprítomnosť účastníkov konania, pričom súd konanie uznesením č. k. 20 C 156/2000-37 prerušil „*s tým, že sa zistí v D kancelárii spis po nebohom Ing. V. K.(...) tak, aby sa zistil okruh dedičov*“.

Dňa 14. novembra 2007 aj právny zástupca sťažovateľky v prvom rade ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní zo zdravotných dôvodov.

Dňa 5. decembra 2007 súd opakovane vyzval JUDr. M. H., aby oznámil, či v predmetnej veci zastupuje sťažovateľov v druhom a treťom rade. Okresný súd rovnako

vyzval sťažovateľov v druhom a treťom rade, aby oznámili súdu, či ich JUDr. M. H. v predmetnej veci zastupuje.

Dňa 10. januára 2008 súd zisťoval pobyt niektorých účastníkov konania.

Dňa 30. januára 2008 sťažovatelia v druhom a treťom rade predložili súdu splnomocnenie pre advokáta JUDr. I. T., na právne zastupovanie v danej veci, ktorý podal návrh na pokračovanie v napadnutom danom konaní.

Dňa 5. februára 2008 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 10. jún 2008.

Dňa 10. júna 2008 bolo pojednávanie odročené na 25. november 2008 s tým, že sa bude zisťovať pobyt neprítomného odporcu v druhom rade.

Dňa 16. júna 2008 a 11. augusta 2008 súd zisťoval pobyt odporcu v druhom rade.

Dňa 19. novembra 2008 právny zástupca sťažovateľov podal súdu „*Zdôvodnenie žaloby na výzvu súdu*“.

Dňa 25. novembra 2008 odporca v druhom rade ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní z dôvodu, že si zvolil právneho zástupcu.

Dňa 25. novembra 2008 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na neurčito na účely „*rozhodnutia o zmene petitu žaloby*“.

Dňa 2. decembra 2008 právna zástupkyňa odporcu v druhom rade JUDr. H. K. založila do spisu plnú moc.

Dňa 8. januára 2009 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 10. marec 2009.

Dňa 9. januára 2009 súd požiadal o pripojenie súvisiacich spisov.

Dňa 21. januára 2009 súd uznesením č. k. 20 C 156/2000-64 nepripustil zmenu petitu žalobného návrhu.

Dňa 10. marca 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, ktoré bolo odročené na 12. máj 2009 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 12. marca 2009 okresný súd požiadal K. ú. K. (ďalej len „k. n.“) o zaslanie súvisiacich listinných dôkazov.

Dňa 27. apríla 2009 k. n. doručil súdu požadované listiny.

Dňa 12. mája 2009 sa uskutočnilo vo veci pojednávanie, na ktorom okresný súd rozsudkom č. k. 20 C 156/2000-122 žalobu v celom rozsahu zamietol.

Dňa 30. júna 2009 sťažovateľka v prvom rade podala odvolanie proti uvedenému rozsudku a zároveň navrhla, aby bola oslobodená od platenia súdnych poplatkov za

odvolanie. V rovnaký deň súd vyzval sťažovateľku v prvom rade, aby zdokladovala svoju žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 29. júla 2009 sa odporca v druhom rade vyjadril k odvolaniu sťažovateľky v prvom rade.

Dňa 6. augusta 2009 sťažovateľka v prvom rade reagovala na ostatnú výzvu súdu.

Dňa 7. augusta 2009 okresný súd uznesením č. k. 20 C 156/2000-150 nepriznal sťažovateľke v prvom rade oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 24. augusta 2009 sťažovateľka v prvom rade podala odvolanie proti uvedenému uzneseniu.

Dňa 18. septembra 2009 bol spis predložený Krajskému súdu v Košiciach, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky v prvom rade proti rozsudku okresného súdu č. k. 20 C 156/2000-122.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 156/2000 (predtým na Obvodnom súde Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 30 C 866/95) došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd predovšetkým poznamenáva, že predmet tohto konania pred ústavným súdom bol už vymedzený uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 29/2010-11 z 28. januára 2010, ktorým bola prijatá sťažnosť na ďalšie konanie, pričom ústavnému súdu bolo známe už pri prijatí veci na ďalšie konanie, že sťažnosť predsedovi okresného súdu podal iba jeden zo sťažovateľov, a to matka ďalších dvoch sťažovateľov. Ústavný súd však nemohol odmietnuť prijatie ústavnej sťažnosti najmä preto, že viac ako 14-ročné trvanie napadnutého konania (v čase prijatia sťažnosti na ďalšie konanie) nemohol posúdiť inak, ako dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Ústavný súd posúdil predovšetkým kritérium zložitosť veci a konštatuje, že rozhodovanie v danej veci môže predstavovať určitý stupeň faktickej zložitosti súvisiaci napr. s úmrtím viacerých účastníkov konania. Doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný nemôže pripísať na vrub faktickej alebo právnej zložitosti prerokovávanej veci.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľov, treba konštatovať, že na celkovej dĺžke konania mali určitý svoj podiel aj sťažovatelia, napr. tým, že na okresný súd sa obrátili s návrhom na začatie konania, ktorý mal z právneho hľadiska nedostatky (o ktorých svedčí

aj skutočnosť, že svoj žalobný návrh museli opakovane upresňovať, napr. podaním z 9. apríla 1996), pričom kvôli odstraňovaniu týchto nedostatkov nemohol okresný súd vždy plynulo postupovať. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (pozri I. ÚS 41/02). *A fortiori* mohol ústavný súd na túto okolnosť prihliadnúť v danej veci aj vzhľadom na to, že sťažovatelia boli v danej veci v podstate v každom štádiu napadnutého konania kvalifikovane právne zastúpení. Okrem uvedeného sťažovateľka v druhom rade a sťažovateľ v treťom rade, resp. ich právny zástupca JUDr. M. H. nebol vždy so súdom súčinnosťný. Naopak, menovaný právny zástupca od 22. decembra 2006 až do 30. januára 2008 vôbec nespolupracoval so súdom; opakovane nereagoval na výzvy súdu a nezúčastnil sa ani na nariadenom pojednávaní. Treba tiež prisvedčiť predsedovi okresného súdu, že sťažovateľka v prvom rade sa zúčastnila iba na troch z deviatich pojednávaní, ktoré boli v napadnutom konaní nariadené, pričom sťažovatelia v druhom a treťom rade sa ani raz nezúčastnili na nariadených pojednávaniach a ani nepožiadali o ich výsluch dožiadaným súdom. Pojednávania pritom museli byť odročované aj pre neúčast právnych zástupcov sťažovateľov. Avšak v danom prípade, aj keď značný podiel sťažovateľov, resp. ich právneho zástupcu na vzniknutých prietáhoch, podľa názoru ústavného súdu neospravedlňuje neúmerne dlhé, viac ako pätnásť rokov trvajúce konanie okresného súdu. Na uvedené negatívne správanie sťažovateľov však ústavný súd nemohol neprihliadnúť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a predovšetkým poukazuje na to, že konanie v danej veci (od postúpenia spisu 26. októbra 1995 až do meritórneho rozhodnutia 12. mája 2009) trvá 14 rokov a 6 mesiacov, a to iba na okresnom súde. Táto dĺžka napadnutého konania je sama osebe celkom zjavne neprimeraná.

Ústavný súd však konštatuje, že okresný súd bol v danej veci bez akýchkoľvek dôvodov opakovane dlhodobo nečinný, najmä v období od 29. novembra 1996 do 4. marca

1998 (pätnásť mesiacov), od 21. septembra 1998 do 28. mája 1999 (osem mesiacov) a od 1. marca 2000 do 14. decembra 2005 (šesťdesiatdeväť mesiacov). Okresný súd teda počas najmenej 7 rokov a 8 mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovatelia počas napadnutého konania nachádzali, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). Uvedené obdobia dlhodobej nečinnosti okresného súdu bez akýchkoľvek zákonných dôvodov treba považovať za zbytočné priet'ahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu neospravedlňiteľné a netolerovateľné, keďže svojimi dôsledkami môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Ústava pritom v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných priet'ahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

4. Vzhľadom na to, že 12. mája 2009 bol v danej veci vyhlásený rozsudok č. k. 20 C 156/2000-122, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovatelia požadovali priznať primerané finančné zadosťučinenie každému v sume po 33 000 €, „*ktorá by dokázala aspoň trochu zmierniť frustráciu sťažovateľov z postupu porušovateľa, ktorým sa podľa názoru sťažovateľa potláčajú princípy demokratického a právneho štátu(...) Poukazujúc na závažnosť prípadu a spôsobu porušenia práv sťažovateľa, spočívajúceho predovšetkým v bezprecedentnom trvaní jednoduchého konania v dĺžke 14 rokov(...)*“.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného

v čl. 48 ods. 2 ústavy nie je dostatočným zadost'účením pre s'ťažovateľov. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať s'ťažovateľom aj finančné zadost'účinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv s'ťažovateľov, najmä na neobyčajne dlhú dobu napadnutého konania a neobyčajne dlhú dobu nečinnosti okresného súdu v napadnutej veci považuje za primerané každému s'ťažovateľovi v sume po 3 500 €. Ústavný súd pritom prihliadol aj na nesúčinnostné správanie s'ťažovateľov (ich právneho zástupcu) v napadnutom konaní.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'účinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

S'ťažovateľom vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia z 18. júna 2009, spísanie ústavnej s'ťažnosti z 20. júna 2009 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 8. marca 2010). Za dva úkony vykonané v roku 2009 patrí odmena v sume dvakrát po 115,90 € a režijný paušál dvakrát po 6,95 € a za jeden úkon vykonaný v roku 2010 prislúcha odmena v sume 120,23 € a režijný paušál 7,21 €, preto trovy právneho zastúpenia pre jedného s'ťažovateľa predstavujú sumu 373,14 €. Základná sadzba tarifnej odmeny bola znížená o 20 %, pretože išlo o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“, t. j. na sumu 299,51 € v prípade jedného s'ťažovateľa. V prípade troch s'ťažovateľov tvorí náhrada trov právnej služby advokátom sumu 898,53 € v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov

za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. K uvedenej sume bolo treba pripočítať 19 % DPH, teda sumu 170,72 €, t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľov predstavujú celkovú sumu 1 069,25 €.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľov rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2010